

Q. D. T. O. N. B. V.

DE

1731/3

19

TRANSMISSIONE
ACTORVM

2622

IN FORO NORICO

EX MENTE CONSTITVTIONVM

IMPERII NON ADMITTENDA

DIVINI NVMINIS GRATIA

AC

INDVLTV

MAGNIFICI

CTORVM ORDINIS

ALTDORFINI

PRO LICENTIA

SVM MOS IN VTROQVE IVRE

HONORES CONSEQVENDI

INA VGVRALITER DISPVTABIT

THOMAS GEIGERVS, KALCHREVTHA-

NORICVS

REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS ADVOCATVS

ORDINARIVS

AD DIEM

IVN. ANNO M DCC XXXIV

TYPIS MAGNI DANIELIS MEYERI.

ell. recip.
tempera-
illis in-
udendum
(quem
imus cau-
suis con-
ellabiles,
lationum
accidant,
el ubi res
uum vel
bus expe-
id.

et Alia

itemque
mano.

t maus,

um, pro
damum

PRO FICENTIA
ORDINIS
MAGISTRORUM
PHYSICAE NOMINIS
AD VITAM
MAGNIFICENTIA

ordin
v B
rum
fioner
tionu

diēti
dum
appell
les ea
excite
vacille
tur,
redige

§. I.

Non est animus post tot Homeros, puta Gailios, Benders, Hertios, Coccejos, Gundlingios, aliosque, Iliadas conscribere, sed nobis sufficiat impræsentiarum, vel compendioso sermone, evincisse, propter bene & prudenter ordinatam œconomiam **PERILLVSTRIS REIPUBLICÆ NORIBERGENSIS**, transmissionem Actorum ad Universitates, præprimis post semel electam revisionem, seu factam appellationem, ex mente Constitutionum Imperii non esse ibidem admittendam.

§. II.

Antequam vero ad enodationem lucidam textuum dicitur patrii Juris propius accedimus, paucis admonendum est: Quod Imperatoribus Germanicis, propter abusum appellationis, neve lites in infinitum protrahantur, & moles earum subditos opprimat, aut sæpe sæpius odia æterna excitentur, fidesque anima negotiorum & commerciorum vacillet, ac denique summa Tribunalia hisce vexis fatigentur, placuerit, provocandi licentiam ad certam summam redigere, & primum quidem ad L. deinde CL. florenos,

A 2

post

post trecentos, ac denique sexcentos, Recessu Imperii novissimo. vid. Illustris Luldolph. *Comment. Cameral. p. 169.* Lauterbach. *ad tit. ff. de Appellat. recipiend.* PERILLVSTRI REIPVBLICAE NORIBERGENSI vero ex speciali Privilegio summa de 900. clementissime statuta fuit.

§. III.

Quoniam vero conquestiones altercantium erant multae, se causa sua, tametsi sapissime perperam, vel affectu, vel imperitia Judicis cecidisse, tandem Legislator hisce querimoniis medelam adhibere, & loco prohibitaë appellationis transmissionem Actorum ad sapientum collegia in subsidium indulgere constituit, & praëprimis eam ob causam ad Academiã animum adduxit, cum jam a Sæculo XIV. & XV. varia Scholæ Juris-Consultorum, & Collegia omnigenere studiorum effloruissent, eorumque autoritas, tum in Auditorio Cæsaris, tum Aulis Principum, Imperique civitatibus, magni semper est habita, & ibi sine moratoria cunctatione & celeriori expeditione causæ felicissimo potiti sunt exitu.

§. IV.

Sed tantum abest, ut saluberrima intentio Legislatoris lites execrantis, ad effectum pervenerit, ut potius undique litium amatores sursum deorsum omnia in contrarium vertentes, & inter sese dissentientes, cursum gradumque suis machinationibus occultis impediant, efficiantque ut lites cœptæ diuque tractæ pendeant, & nonnunquam sine exitu relinquuntur, non sine maxima justitiæ labe & detrimento eidem illato; ad minimum sperantes, quod re-

pe ita contentione resuscitataque lite, inter varias tenebras
& concertationes victoriam obtinere triumphumque possint.

§. V.

Sed ut penitius in genuinum sensum Constitutionum
Imperii penetremus, adscribamus Textum ipsum ex Recessu
Deputationis Spirensi de Anno 1600. §. XVI. qui ita sonat:
Es soll aber den Unterthanen unbenommen seyn, sondern
frey sehn, da sie unter benannter Summa, der drey-
hundert Reichs-Gulden, davon nicht appelliret werden
mag, sich beschwehret zu seyn befinden, solche ihre Bes-
werden und Gravamina per viam Supplicationis an ihre
ordentliche Obrigkeiten und Herrschafften in gebührender
Zeit Rechts anzubringen, welche auch schuldig seyn sol-
len dieselbe anzunehmen und per modum revisionis ex eis-
dem actis NB. endlich zu entscheiden, oder aber nach Ge-
legenheit einer jeden Sache, und da es von einer oder der
andern Parthey begehret wird und erhebliche Ursachen
vorhanden waren, auf eine Universität, oder aber zwey
oder drey Rechts-Gelehrten ad revidendum zu überschieken.
Quod in recessu Imperii novissimo repetitum vid. §. 113.
Doch mit diesem Zusatz. Quod si igitur pensulatus tex-
tus inspiciamus, patet satis abunde.

I. Sensum verum eorum esse, ut nimirum, gravatus
petens transmissionem, vera & ex facto argumenta, eaque
satis gravia & non frivola, allegare & proferre debeat, pro-
pter enixiorem & sanctiorem voluntatem Legislatoris inten-
dendis, omnem fenestram jurgii & inanibus litigiis occlu-
dendi.

II. Si partes recognitionem seu revisionem elegerint
& semel probaverint, ad transmissionem porro resilire non
valeant.

valeant. Quia Legislatoris intentio fuit, lites finire & non in infinitum earum tela extrahere.

§. VI.

Ex his porro nobis silentibus constat, Bartolum, Baldum & sequaces Schraderum & Berlichium rationes suas non recte iniisse, quando statuerunt, Judici jus esse optandi. Cum Constitutiones hac in parte sint clarissimæ, imo mandent, ut petitio supplicantium attendatur. Quid! quod si iudex se ipsum ad revidendum obrudere velit, cum partes exteros elegerint, hæc sine dubio mandatum S. C. impetrari possunt, de non impediendo usu Juris Constitutionum Imperii, idque argumento *Ordinat. Cameral. Part. II. Tit. 23. v. Es wäre denn Sache. &c. B. Lib. B. de Lyncker de Gravamine extrajudiciali cap. VI. §. 32. n. 2.* Nec veretur statuere idem Vir illustris, ob denegatum hoc juris remedium provocari quoque posse, quamvis summa appellatoria deficiat, neque enim in hoc casu quantitatem, sed iniquitatem judicis respici, qui temere negat, quod lex atque Imperii consuetudo poscentibus largitur: quin vero hujusmodi iniquitas, appellandi jus indistincte pariat Paulum de Castro in *L. 1. ff. de appellat.* luculenter docere. Sed hæc verba cum grano salis sunt accipienda, siquidem totius rei fundamentum in eo consistit frivolanè sit transmissio nisi petitiò, an argumentis innixa gravioribus? Priori casu injuria sese affectum vix conqueretur juste, cui improbum postulatum illico est ostendendum. Ejus enim merito negligitur querimonia, qui causas habet nullas, aut adis contraria loquitur: quin coercendus est potius, quod sic iudicem fatiget, eumque iniquitatis accuset. Nec Camera quoque, vel alterum Tribunal Imperii summum patulas rei aures præbe-

præbebit, multo minus mandata sine clausula decerneret. Hinc optime Mevius *Part. 4. decis. 335.* ob negatam transmissionem actorum appellationem recipiendam negat; non gravamen sensibile nec exprimitur nec ostendatur. Idem in Constitutione Spirensi præcipitur, ut tum demum acta aliter transferantur, si causæ sât graves occurrunt; non autem frivole allegantur, & ad litium protractionem omnia spectant. Quocirca vix est, ut, dum debitum versatur in confesso, morosus ac condemnatus debitor transmissionem actorum flagitet: seu si quis dubitare vellet, de officialis militaris relatione super negotio ipsi demandato, cum ejusmodi officiali plenissima fides sit adhibenda, & nullis aliis adminiculis indigeat, quoniam est persona publica & jurata, quamvis suadendum sit aliquando, ut, cum forte aliquid occurrit dubii petitorque paullo incivilius instat, ipsius sumptu ex officio transmittantur acta, simul atque interrogetur, an beneficium transmissionis sit concedendum importuno homini. Sic enim fiet, ut tandem aliquando suo malo desipere desinat, præstructoque ad summa Tribunalia aditu, pudore confusus conticescat. vid. B. Gundlingius Præceptor solertissimus, cujus manes grata mens suspicit, in *Dissertat. de Transmissione Actorum.*

§. VII.

Equidem non diffitemur, multos viros clarissimos in alia omnia ivisse, quorum rationes sui dissensus proferre & excutere nunc non vacat. Sufficiat inter tot dissentientes unum, nimirum Benderum de revisione actorum, Camera olim Assessorem gravissimum nominasse, qui in hac verba nimis leniora invita Minerva erumpit: Vix eum temere exigere novam revisionem, & quod hac parte idem est, rei judi-

judicata per extraneos recognitionem, cum ejus gravamina in luce jam sint constituta, dum victoriam obtinuit, ejusque exceptio vel actio pro æquissima initio habita nunc autem rejecta, atque fortassis novo cum onere repudiata. Sed quemadmodum huic dubio speciose confictio, sed in abstractionibus mentis, non autem in lege scripta fundato, jam ante nos multi ex asse satisfecerunt, aliquid operæ aut temporis infumere superfluum est, interim miramur, quod Vir Illustris architectum, non minus legem agere voluerit.

§. VIII.

Ut nos vero sic, & non aliter sentiamus, quam in §. V. diximus, movent clarissima verba LL. quæ secundum regulas sanas hermenevticas, nullum aliud interpretamentum admittunt. Etenim verba endlich zu entscheiden, cum antea partibus integrum fuerit, aut revisionem aut transmissionem eligere, utique abunde manifestant, si revisio aut transmissio semel quæsitæ & peracta, quod tota lis dirempta sit, & minime nova serenda, nisi absolum statuere velimus Legislatorem, duntaxat dicis causa, multitudini litium mederi voluisse, cum utique secundum esse & propositum in mente recentum legi promulgatæ adversaretur, si revisionis revisionem, seu transmissionis transmissionem admitteres, quod tamen publice non proficit.

§. IX.

His præmissis, propositum postularet, ut legitimum ordinem & formam Judiciorum PERILLVSTRIS REIPVBLICAE NORIBERGENSIS eorumque modum & methodum procedendi exponeremus. Sed quoniam ante nos, Viri clarissimi:

clarissimi in illis describendis nobis otium fecerunt, nos pro ratione instituti in contemplando illustri Judicio appellationis & prima via obtinendi appellationem, unice substemus.

§. X.

Nimirum si quis in inferioribus Judiciis PERILLVSTRIS REIPUBLICAE NORIBERGENSIS causa cadit, & se propterea gravatum putet, Perillustri Senatui post acceptos apostolos refutatorios diem intra trigessimum, Libellum supplicem, pro admittenda appellatione insinuare licet. In quo gravatus sua gravamina punctatim enarrare solet. Hæc supplica communicatur appellato, qui extremo conatu gravamina victi confutare nititur. His peractis, Perillustri Senatus, acta a Judice, a quo, requirit, leguntur hæc, & summa vi ingenii ponderantur, postea suffragia feruntur, an petite appellationi sit deferendum nec ne? Si Perillustri Senatus in pereurendis victi gravaminibus & victoris confutationibus causas appellationis manifesto frivolas invenit, denegatur appellatio, simulque confirmatur prior sententia. Quod si vero appellantis rationes sint graves, & relevantes, appellatio admittitur. Habes ergo hic primam & Constitutionibus Imperii elective permissam revisionem.

§. XI.

Ut vero luculenter patefiat, quid sit constitutum Judicium illustre Appellationis Noricum, paucis tene: Illud constare ex sex Senatoribus Consularibus & duobus Consiliariis Jctis, virtute artium decidendi causas ex æquo & bono pericillimis, & usu quotidiano rerum forensium expertis. In hoc post perpenſa maturius argumenta, post gesta novis ponderibus instructa; post clarius deducta, & post summam adhibitam diligentiam in perquirendis omnibus circumstantiis, aut sententia reformatoria aut confirmato-

ria fertur. Als, quod si corrigetur prior sententia, trans-
 missionem actorum, quia semel victus antea autem victor
 extitit, & uterque semel causa cecidit, saltem ob aequalitatem
 locum adhuc invenire; Regerimus contra, cum Constitu-
 tiones Imperii, ne quidem, si libelli supplices pro appella-
 tione fuerint exhibiti, & provocatio pro legitima non re-
 putata, ulterius remedium indulgeant, multo minus ulter-
 rior transmissio erit admittenda, cum Perillustris Senatus
 Imo) summo iudicio revisionem peregerit, (Ido) partium
 gravamina relevantia ad illustre iudicium ablegaverit, ubi
 ceu ultimo refugio illa recognoscebantur, consequenter se-
 cundum Recessum Spirens. Deput. & verba endlich zu ent-
 scheiden, sententia litis decretoria, ob tantam examinis
 auctoritatem omnino adest, de quorum verborum auctoritate
 & vi insuper B. Gundingium in dicta Dissertatione de
 Transmissione Actorum nobiscum consentientem & pro-
 more rem acu tangentem, audiamus, his conceptis verbis:
 „ Verba: endlich zu entscheiden, non sane temere videntur
 „ adjecta, imprimis si legis latae causam adjuvantem con-
 „ tuamur, quae appellationis iure destitutis utcumque con-
 „ sulere voluit. Etenim in causa exigua, & appellationis
 „ summam non attingente, nulla est appellatio, nec
 „ ejulantibus licet acerbe, permessa. Jam vero puta in lege
 „ nova aliquid subsidii oneratis est tributum, invito pristino
 „ jure, expressumque legitur evidenter, ut transmittantur
 „ acta aut a iudice iterato perlegantur? Cujus quæso in-
 „ tuitu ac favore? nullius certe, nisi ejus, qui primum se-
 „ congeritur, esse laesum, ac de difficili sententiae incidere,
 „ interventu libelli querelarum pleni expostulare incipit.
 „ Igitur patet, constitutionem novam de victo cogitasse,
 „ non autem de victore: & nos vero haud immerito inde
 „ concludimus, utrumque nunc compromittere vel comi-
 „ promi-

» promississe in stabile Prudentum scitum, sola hac differen-
 » tia, ut victus sponte, victor lege jubente, facere id cogi-
 » tur. Quod ut clarius cernas, fingē judicem tua volun-
 » tate, recognitionem seu revisionem decrevisse: Statue
 » eum ipsum mutare atque evertere primam sententiam, an
 » denuo recognoscantur actitata? Et quis fides introspi-
 » ciat? Dices peritior deque jure ac facto certior validior-
 » que, tum ego hercle vix erubescam in os contradicere
 » sic statuentibus, qui semel concessa geminant, quodque
 » in subsidium atque ægre indultum sine auctore ac teste
 » multiplicant, hucusque Gundlingius cit. loc. Et sane nobis
 » ideo contrarium videtur, cum notorie transmissio acto-
 » rum tantum in subsidium indulta, & pauxillum & minus
 » appellatione datum fuerit, Tu vero homini gemitus, sub-
 » missione, preces ac fucatam innocentiam fundenti & simu-
 » lanti maximum, puta appellationem & transmissionem gre-
 » gatim quodque constitutionibus Imperii e diametro adver-
 » sum, concedere velles?

§. XVII.

Quod in PERILLYSTRI REPUBLICA NORIMBERGENSI
 ratione Fori appellatorii eo minus tolerandum, quo ibidem
 strictius mens Constitutionum Imperii observetur & verbis
 dicti Recessus & in parenthesis inclusis: Es hätten dann
 die Partheyen etwas neues fürzubringen, darüber sie ge-
 höret werden müssen, indeme ihnen noch zwey oder drey
 Schrifften zugestattet werden, testante quotidiana expe-
 rientia, semper mos geratur & novæ peristates & circumstan-
 tia fundamentumque utriusque intentionis accurate perpen-
 ditur. Quod & alia utique Imperatorem gloriosissima me-
 moriæ impulerit, Summam appellationis non attingentem
 600. flor. v. supra §. 2. ad 900. flor. extendere, licet interdum
 insulsi guerri, quibus etiam Apollinis placita non semper &
 fere

fere nunquam arident putantibus, quod lucidissimus Titan illis alia præcordia de meliori luto fixerit, Acheronta movere fatagunt. Siquidem non ambigitur, quod Status Imperii, qui judicia revisoria habent, a transmissione actorum penitus immunes sint, quanto magis PERILLVSTRIS RESPUBLICA patria gaudens iudicio appellatorio ab omni transmissione exempta est, cui enim id quod minus est conceditur, non denegandum id, quod majus est. conf. B. Illustris B. de Lyncker de *Gravamine extrajud.* C. VI. §. 32. n. 5. Textor ad *Recess. Imperii novissimum Disput. XIII. §. XXIX. & d. §. XVI. & CXIII.*

§. XIII.

Ex his facile perspicendum in PERILLVSTRIS RESPUBLICA NORIMBERGENSI plura & pinguiora Beneficia partes habere, quam ipsæ Constitutiones Imperii imperant; Revidere enim minus est, quam appellare, nam revisio ex prioribus & antiquis actis saltem justificatur, nec quicquam novi proponi potest, secus in appellatione, ubi non deducta deducuntur, non probata probantur *L. 5. Cod. de temp. appellat.* vid. Benders de *Revisone a. Forum.* & *Ordinat. Cameral. P. III. Tit. 53. §. 3.* imo Patrum patriæ mitior propensio tam late se diffundere solet, ut Illustris Septemviri querulantem denuo & in superfluum audiant, & acta de novo revideant.

§. XIV.

Unde maxime paradoxum & a mente Constitutionum Imperii alienissimum videtur, si bellatores togati, contumelias atque statum Judiciorum Noricorum eorumque ordinem astute conticentes & supprimentes, imo audacter negantes post peractam appellationem & post hæc omnia acta & actitata ad summa Tribunalia convolare non erubescant, ibique transmissionem actorum ad impartialia impo-

portune flagitantes, simulque petentes id, de quo Legislator ne quidem cogitavit; si enim de eo cogitare potuisset, sine dubio hunc ausum temerarium expresse cohibuisset, quia si partibus, aut revisionem aut transmissionem eligendi facultas concessa, cui sano quæso in mentem venire deberet, post factam revisionem, post peractam appellationem, & tandem post auditam supplicationem, denuo transmissionem actorum usurpandam esse? nonne hoc esset iterum de quacunque summa provocare & totam legem penitus infirmare velle? Nam qui binas transmissiones, seu binas revisiones concedit, non modicum, non minimum, sed majus & immodicum largitur. Ergo utique frustraneum Legislator egisset, si alias in causis appellationis impertiatur gravatis beneficium appellationis, deinde supplicationis & revisionis; & tamen tam largum beneficium in causis appellationem non ferentibus tribuere voluisset, quod tribueret revera in negotiis appellationem admittentibus, alioquin enim ipsam appellandi facultatem non denegasset. Accedit, quod in Camera Imperiali, testante Bendero, revisio, nisi ob causas arduas & gravissimas non permittatur, & quidem hæc demum, si inter Principes & Status Imperii controversatur, minime omnium revisionis revisio decernitur, ceu referunt Blumius & alii Scriptores pragmatici; potius cum B. Gundlingio non dubitamus, si inferior judex transmissionem seu revisionem iterare vellet, Contradictor, si ad Cameram vel Aulicum judicium se conferat, Mandatum S. C. sit obtenturus, ne contra morem & legem Imperii sic prægravetur conquerens. Siquidem verba constitutionum omnem ambiguitatem respuunt, & absone petet quisquam gregatim, quod altera ratione concessum, cum Lex permiserit unum idque ex electione partium. Si itaque ad statum controversiæ animum advertas, necessario inferes, electa revisione vix resilire ad transmissionem Actorum, electoque posteriori extingui sane

remedium prius, imo evanescere transmissionis transmissionem, aut revisionis revisionem vel etiam transmissionem. Caterum noli provocas ad Saxones, quibus suus honos, suus mos, suaque conditio non invidenda. Constat enim inter omnes, Saxones peculiari jure hac parte uti, totque habere instantias, ut minime facile litium exitus apud ipsos sperandus sit, de quibus Illustrem Ludolphum *in tract. systemat. de Jure Cameral. p. 176.* hisce verbis audiemus: „ Apud „ Saxones non trium modo, sed duplo major datur saepe „ instantiarum numerus. Coram Judice inferiore eodem „ sunt duæ, prima & altera, quæ Leuteratio vocatur, effectum habens suspensivum & fatalia perinde, ut appellatio. „ Deinde itur ad Curiam Provincialem, ubi, post appellationem decisam, repèritur beneficium Leuterationis. „ Curia Provinciali appellatio admittitur ad Principem, & „ rursus duplicantur, ut antea, instantiæ, quandoque triplicantur per Oberleuterationem. Non mirum ergo, si in „ Saxonis judiciis lites valde protrahantur, cum a quacunque interlocutoria partes soleant leuterare & appellare, „ sumtuum multiplicatio, cum primis, ubi sportulæ potissimum sunt officii commodum, ex instantiarum numero „ agnosci facile potest. Sed quemadmodum hæc a seculo nostro maxime abluunt, & nemo facile illa optabit, ita nostrum potius erit, animum & voluntatem nostrarum Constitutionum Imperii sequi & observare.

§. XVI.

Quoniam vero tota appellationis doctrina, sicuti in Foro nostro recepta est, maxima ex parte ex Jure Romano Imperatorio originem traxit, nonnulla vero e Pontificum Romanorum glossis, facile intellectu est, neminem liti ordinem hodiernum bene percepturum, nisi ad utrumque Jus, peregrinum licet, oculos intendant. Idcirco operæ pretium esse duximus, coronidis loco, saltem ob vicissitudinem

nem utriusque materiae appellationis & transmissionis videlicet, de antiquissimo appellationum usu & origine pauca inferere; Nimirum tam apud Athenienses quam Romanos appellationes fuerunt in viridi observantia, de quo vid Plutarchus in *Solone* & Aristoteles *Politicorum* L. VI. cap. 8. Tullius Hostilius provocationem de Horatiano Iudicio concessit, vide Livium L. 1. Valerius Publicola vero exactis Regibus in Consulatum euectus, a Consulibus ad populum provocandi licentiam permisit. Imo Carolus Bretus *de civilibus Iudiciis* cap. 42. non dubitavit, autoritate veterum innixus, affirmare a Praetore ad alium Praetorem, ad Tribunos, ad Consules aliquando appellatum, non quidem eo sine, ut hi Praetoris enunciata contrario iudicio tollerent, sed ne is quod extremum in Jurisdictione, faceret. Augustus vero in Imperii solum euectus statuit, ut a minoribus magistratibus & iudicibus ad Praetorem, qui Iudicem dederat, a Praetore ad Praefectum urbi in causis duntaxat civilibus fieret; e provinciis ad Consulares, atque utriusque ad Principem; in gravioribus nimirum, quas appellationes sibi reservasse expresse prodit Dio Cassius L. LII. qui mos stabili lege usque ad tempora D. Hadriani duravit, conf. Suetonius c. XVII. n. 3. Tacit. *Annal.* L. XIV. c. 28. 2. qui oratione cavet, ne a Senatu ad Principem amplius extrema provocatio dirigeretur. Sed Senatus successu temporum sua autoritate fere excidit, cum Constantini Magnitate a clarissimis iterum provocabatur. vid. Jacob. Godofredus in *Comment. ad Tit. Cod. Theodosian. de appellat.* verosimile videtur retractationes hoc tempore suum ortum habuisse, quae postulabantur in libello Praefecto Praetorio oblato. Est autem retractatio erroris proprii veniam petitio, vel adversarii circumventionis allegatio L. XVII. ff. *de minoribus*. Differt autem retractatio in eo ab appellatione, quia haec ad alium fiebat ac latam sententiam inquam

quam nec facta congruentem prorsus extinguebat. Nam a Præfecto Prætorio Principem representante, nullatenus fas erat appellare, sed solummodo beneficium supplicationis locum inveniebat. Tandem reviso in scenam prodiit, an vero hoc vocabulum cum Vossio *de vitii latin. sermon.* barbarum nomines, an cum Mevio *Parr. V. decis. 109.* relectionem pro illo substituas, arbitrio cujusque relinquatur. Nostrum non est stilum Jctorum recentiorum mutare. Dehinc appellationis scala est inventa, in qua saltui vix dabatur locus, tamque diu disceptabatur, ac de novo lis restaurabatur, donec tres eadem in lite congruentes sententia emergerent, quas subsequens ætas tres conformes appellavit, uti de hoc in jure Justiniano atque Codice imprimis l. un. Ne liceat in una causa tert. prov. varia occurrunt. Cum vero indies litium multitudo magis magisque incrementum caperet, ac victi in ipsum Superiorem & Imperatorem ita irruerant, eumque fatigabant, de præsciendenda appellationum licentia serio cogitabatur. Et huic duplici modo occurrebatur, ut primo plura instantiarum beneficia amplius concederentur, & deinde certa summa appellatoria fuerit constituta ne vilioribus aut exiguis causis Consistorium Principis occuparetur: in quo rursus Juris Romani tramiti insistebatur, dum in hoc jure a quibusdam Judicibus non liceret infra certam summam appellare *Novell. 23. pr.* idque ferre speciali privilegio concessum a quibusdam Principibus & Civitatibus Imperii, quas duas observationes annotarunt Petrus Frid. Mindan. *de Process. & Mandat.* & B. Illustr. Gundling. *in Dissert. de Transmiss. act.* De amplissimis privilegiis Statibus manifesto competentibus aliquid inferere supervacuum ducimus, contenti genuinum sensum Constitutionum Imperii breviori inquisitione rimasse & licibus inanibus, in PERILLYSTRY REPUBL. NORIMB. suffragantibus legibus Imperii, pro modulo ingenii imposuisse

FINEM.

Altdorf, Diss., 1729-31

X 2344 208

B.I.G.

Farbkarte #13

Q. D. T. O. M. B. V.
DE 1731/3

XXXIV.
19

TRANSMISSIONE
ACTORVM
IN FORO NORICO
X MENTE CONSTITVTIONVM
IMPERII NON ADMITTENDA
DIVINI NVMINIS GRATIA

262^a

AC
INDVLTV
MAGNIFICI
ICTORVM ORDINIS
ALTDORFINI
PRO LICENTIA
MMOS IN VTROQVE IVRE
HONORES CONSEQVENDI
INAUGVRALITER DISPVTABIT
TOMAS GEIGERVS, KALCHREVTHA-
NORICVS
IPVBLICAE NORIMBERGENSIS ADVOCATVS
ORDINARIVS

AD DIEM IVN. ANNO MDCCXXXI

TYPIS MAGNI DANIELIS MEYERL.

UNIVERS.